

4

Un testimoni de Crist anomenat Francesc Coll

Ja coneixes la història de la seva vida

- Li agradava caminar fermament seguint les petjades del Mestre.
- Va viure amb senzillesa i pobresa evangèlica el missatge de Jesús i llegà a les seves filles, les dominiques de l'Anunciata, aquest estil seu.
- Ho va deixar tot per Crist. Sense por de les dificultats, sense pretendre èxits humans, acceptant la incomprensió de molts.
- Es va dedicar a fer el bé a la joventut, sobretot a través de l'ensenyament, fundant la congregació de dominiques de l'Anunciata, que –com el mateix nom indica– continua la seva tasca d'*anunciar el Regne* i ampliar la seva acció a diverses necessitats del món actual. La seva llavor arriba avui a molts altres països (Argentina, Uruguai, el Salvador, Costa Rica, Guatemala, Nicaragua, Mèxic, Xile, Perú, Paraguai, Àfrica, el Brasil, les Filipines...).
- El seu missatge és alhora senzill i extraordinari, pres del mateix nucli evangèlic: *l'amor a tots*, sobretot als més necessitats. Tenim una frase seva que ens compromet: «*Una sola cosa us recomano: l'amor, l'amor, l'amor*».
- No té altre fil conductor que *donar la vida* –dia a dia– a fons perdut, pel bé dels altres, sense esperar-ne res. Ja des de petit eren tals les seves ànsies i inquietuds missioneres, que la seva mare li havia repetit molts cops: «Fill meu, tant de bo rebentis d'amor de Déu!».
- De petit li agradava envoltar-se de nens per explicar-los la Paraula de Déu, i de gran va desplegar el seu afany missioner amb una vida apostòlica, evangelitzant, sobretot, els pobles de Catalunya en les anomenades missions populars.
- Déu permeté que la ceguesa purifiqués els últims anys de la seva vida, en els quals l'adoració eucarística, el rés del rosari i la devoció a la Mare de Déu eren el seu al·licient més gran.

- Va deixar aquesta terra fecundada amb la llavor del Regne per entrar en el goig de la benaurança el dia 2 d'abril de 1875. El 1979 fou beatificat pel papa Joan Pau II, que va reconèixer *la coherència de la seva vida amb l'Evangeli de Jesús*.
- El seu miracle principal –a banda dels que s'esmenten en la seva biografia– és *l'Anunciata*, que va fent camí a través del temps, com a llegat que Déu li posà a les mans, i continua la seva obra de *predicar el camí del bé i de l'amor a tots els homes, sobretot als més necessitats*.
- Es va saber sempre instrument de Déu i des de la seva senzillesa valorà sempre el treball en equip, s'unia amb altres missioners, quan recorria els pobles missionant, perquè sabia que així el fruit seria més copiós i abundant.
- Era amable en les seves maneres, digne en tot el seu port.
- No era exclusivista, sinó home d'*actituds*, de posicions humanes molt personals, vistes amb lucidesa i sostingudes amb convicció, una voluntat ferma i una sòlida adhesió a Déu.
- Era el pobre dels pobres i el consol dels afligits. Tenia molt present el que havia dit Jesús: «Deixeu que els nens vinguin a mi».
- Tenia una gran devoció a la Mare de Déu i sempre duia el rosari a la mà.
- El seu pensament constant era el cel. Solia repetir: «Al cel, al cel, a la vida eterna, eterna»...
- Fou un predicador que arrossegava les multituds amb la Paraula de Déu.
- Va ser l'home del *cel*, de la *Vida eterna*, *l'apòstol de l'esperança cristiana*. Deia: «Vivim sense pàtria permanent».
- Practicà la vida apostòlica en *pobresa*. Guardava els rosegons de pa. Donava tot el que tenia.
- Com més contradicció, millor. «Com que és *obra de Déu*, tot i les dificultats, l'Anunciata prosperarà molt», deia.
- Volia que les seves filles escampessin la veritable doctrina, per poblacions grans o petites, amb la paraula i l'exemple.
- La seva norma evangèlica era: *donar amb generositat el que havia rebut de Déu*.

Frases del pare Coll

El qui estima Déu conserva la pau al cor i la manifesta fent la mateixa cara, tant en l'adversitat com en temps de bonança.

Guardeu bé la pau, la tranquil·litat i l'alegria interior.

Sí, sí, l'Anunciata és obra de Déu, sense cap mena de dubte.

Qui havia de pensar que de la pols de la terra forméssiu una obra tan gran i portentosa com és aquest sant institut?

Estigues atent a tu i atén també a la doctrina i l'ensenyament dels altres.

Un foc produeix un altre foc; una llum en produeix una altra.

Per a ensenyar als altres la humilitat, s'ha de ser humil; per a ensenyar la caritat, ha de practicar-la primerament el que l'ha d'ensenyar.

Així ho heu de fer vosaltres, estimades germanes: viure santament en tot temps i en tot lloc.

La vida de les germanes ha de ser vida d'oració.

Per això us mando i us torno a manar, estimades germanes, que no deixeu, si no és per una causa gravíssima, la santa oració.

No heu d'anar mai a la santa oració per a buscar el vostre propi gust i satisfacció, sinó únicament per a agradar a Déu i conèixer què vol de vosaltres.

No tingueu por, oh beneïdes germanes! Oferiu-vos així a Déu nostre Senyor i ell s'encarregarà de donar-vos les forces necessàries, perquè és fidel.

La humilitat és origen i conservació de la paciència, perquè l'humil té cada dia les seves culpes en la memòria.

La humilitat origina i conserva la pobresa, perquè l'humil no vol pas caminar tan ben instal·lat que no li falti res, sinó que s'acontenta amb el que li donen.

La humilitat dóna pau i unió entre tots, però sobretot entre les religioses, perquè la vertadera pau i unió dóna la humilitat.

La humilitat dóna l'ésser i conservació a l'obediència, perquè l'humil no té judici contrari, en tot es conforma amb la més mínima disposició del superior.

La humilitat fa que la santa oració sigui bona i fructuosa. La pregària del qui s'humilia penetra el cel, diu el savi. Tingueu sempre davant els ulls, beneïdes germanes, el que éreu, el que sou i el que sereu.

Déu nostre Senyor escolta els humils i resisteix als superbs.

A l'humil se li pot manar qualsevol cosa, i sempre el veureu content i alegre.

Totes les virtuts tenen el principi a l'arrel, això és, en la humilitat, i si no perseveren a l'arrel, s'assequen i desapareixen.

No m'avergonyeixo de confessar Crist, ni la seva Mare ni l'Església. Aquesta és la meva glòria i aquesta és la meva honra; i aquest rosari és la cadena d'or la primera baula de la qual la tinc jo a la terra i l'última la té la meva Mare al cel. Per això el duc a la mà, entre els dits, a l'ànima, i l'enseny a l'eterna llum del dia, i amb ell viurà agafat el meu cor fins a morir.

Recordin-se, estimades germanes, que la majestat d'un Déu ens està mirant, escoltant i penetrant fins al més secret del cor.

Adorneu bé, doncs, la vostra ànima, oh beneïdes germanes!, amb la virtut de la humilitat, de la mansuetud, de la mortificació.

La caritat i l'amor de Déu nostre Senyor neixen de la humilitat i s'hi conserven.

Perquè un adult tingui una fe veritable, cal que el seu enteniment sigui humil.

És tanta la necessitat que tenim de la humilitat, que sense ella no podem fer ni un pas en la vida espiritual.

Gna. Loli Abad

Dominiques de l'Anunciata - C/ La Granja, 5 - 28003 MADRID